

NORA
ROBERTS

Veroverde vrijheid

Vertaling Els Papelard

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 1988 Nora Roberts
Oorspronkelijke titel: *Irish Rebel*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2006 HarperCollins Holland
Vertaling: Els Papelard
Omslagontwerp: bij Barbara
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1074 8
ISBN 978 94 027 6632 5 8
NUR 302
Eerste druk augustus 2022

Originele uitgave verschenen bij Silhouette Books, New York, U.S.A.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Enterprises ULC.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.
Alle rechten voorbehouden inclusief het recht op gehele of gedeeltelijke reproductie in welke vorm dan ook.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-boek is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Volgens Brian Donnelly was de stropdas door een wraakzuchtige vrouw uitgevonden om er de keel van een man mee dicht te knijpen. Zodra hij dan verzwakt was door gebrek aan zuurstof, kon ze hem bij de slippen overal heen leiden waar ze wilde. Hij had een hartgrondige hekel aan dassen. Wanneer hij er een om had, kreeg hij het benauwd, werd hij prikkelbaar, en voelde hij zich uit zijn element.

Verstikkende stropdassen, glimmend gepoetste schoenen en een zelfverzekerde houding waren echter noodzakelijke attributen in de chique countryclub met zijn glanzende vloer, kristallen kroonluchters, en vazen met bloemen die eruitzagen alsof ze op Venus waren gekweekt.

Hij had zich liever in de stallen bevonden, of op de renbaan, of in een rokerige pub waar je een sigaar kon opsteken en onverbloemd je mening kon verkondigen. Zijns inziens waren dat de plaatsen waar mannen elkaar ontmoetten om zaken te bespreken.

Travis Grant had echter zijn overtocht betaald, en het was bepaald niet goedkoop om iemand helemaal vanuit Kildare naar Amerika te laten vliegen.

Het trainen van renpaarden hield in dat je ze begreep, met ze werkte, eigenlijk praktisch met ze samenwoonde. Op een soort zijdelingse manier had je natuurlijk ook nog mensen nodig, maar countryclubs waren meer iets voor de eigenaars van paarden, en voor degenen die renbanen puur voor de lol bezochten – of voor het prestige en geldelijk gewin.

Hij hoefde maar om zich heen te kijken om te weten dat het merendeel van de aanwezigen, in hun elegante japonnen en dure smokings, nooit een stal had uitgemest.

Als Grant zich er echter van wilde vergewissen dat hij zich in een chique omgeving wist te gedragen, niet al te zeer zou afsteken bij mensen van de betere stand, dan zou hij zich gedragen. Hij had de baan immers nog niet, en hij wilde hem dolgraag hebben.

Travis Grants Royal Meadows was al decennialang een van de beste paardenfokkerijen van het land, en inmiddels kon ze zelfs bijna tot de beste fokkerijen ter wereld gerekend worden. Brian had de paarden van de Amerikaan op Curragh in Kildare zien lopen. Stuk voor stuk waren het prachtieren geweest. De laatste had hij nog maar een paar weken geleden op de wedrennen gezien, toen de hengst die hij zelf had getraind, het in Maryland gefokte paard met een halve neklenkte had verslagen.

Een halve neklenkte was genoeg voor het prijzengeld en, voor hem als trainer, voor zijn deel daarvan. Wat trouwens belangrijker was: het was genoeg geweest om hem, Brian Donnelly, onder het oog en de aandacht van de prominente Mr. Grant te brengen.

Hier was hij dus, op uitnodiging van de baas zelf, in Amerika te gast op een protserig feest in een chique club, waar de vrouwen duur roken en de mannen er duur uitzagen.

De muziek vond hij slaapverwekkend saai. Hij werd er niet warm of koud van. Maar in ieder geval had hij een biertje voor zich staan, en had hij uitstekend uitzicht op alles wat er gebeurde. Hapjes waren er in overvloed, al even verfijnd en elegant als de mensen die ze nuttigden. De gasten die dansten, deden dat eerder waardig dan enthousiast, wat hem zonde leek, maar wie

kon hun dat kwalijk nemen wanneer de band even weinig pit had als een zak kleffe chips?

Desondanks was het een hele belevenis om te kijken naar de glinsterende juwelen en het fonkelende kristal. Zijn baas in Kildare was niet het soort man geweest dat zijn werknemers uitnodigde op feestjes.

Wel was de oude Mahan een rechtvaardige werkgever geweest, dacht Brian. En het stond buiten kijf dat hij van zijn paarden hield, zolang ze tenminste na afloop van de rennen in de Winner's Circle stonden.

Toch had hij zonder een moment te aarzelen zijn baan in Ierland opgezegd toen hem de kans werd geboden op een aanstelling op Royal Meadows.

En als hij de baan niet kreeg, zocht hij wel een andere. Hij had er wel zin in om een tijdje in Amerika te blijven. Als Royal Meadows hem daar niet de gelegenheid toe bood, was er ongetwijfeld wel iets anders te vinden.

Hij hield van rondtrekken, en daardoor – én doordat hij haarfijn aanvoelde wanneer het tijd was zijn koffer te pakken en een nieuwe weg in te slaan – had hij op een aantal van de beste paardenfokkerijen van Ierland gewerkt.

Hij kon geen enkele reden bedenken waarom hij zijn zwervende bestaan in Amerika niet zou kunnen voortzetten. Waarschijnlijk zelfs makkelijker dan in Ierland, dacht hij, want Amerika was een groot en uitgestrekt land, en paardenfokkerijen waren er in overvloed.

Brian nam net een slok van zijn bier toen Travis Grant binnenkwam. Hij herkende hem en zijn echtgenote – een Ierse – meteen. Volgens hem had hij het grotendeels aan haar te danken dat hem deze baan was aangeboden.

De man, Grant, was lang en krachtig gebouwd, en had dik zwart haar waar zilverkleurige strepen doorheen liepen. Zijn krachtige gezicht was gebruind door de zon en verweerd door het buitenleven. Vergeleken bij hem, zag zijn vrouw er met haar kleine slanke postuur uit als een elfje. Haar kastanjebruine haren glansden als de vacht van een goedverzorgd raspaard.

Ze liepen hand in hand – iets wat hem verbaasde. Hoewel zijn ouders vier kinderen op de wereld hadden gezet en altijd eendrachtig hadden samengewerkt op de boerderij, hadden ze nooit in het openbaar hun genegenheid voor elkaar getoond, zelfs niet door zoiets onschuldigs als elkaars hand vasthouden.

Na hen kwam een jongeman naar binnen. Hij leek op Travis, en Brian herkende hem van de renbaan in Kildare. Brendon Grant, de rechtmatige erfgenaam van de fokkerij. Net als de gesoigneerde blondine aan zijn arm, leek hij zich daar wel bij te voelen.

Het echtpaar Grant had vijf kinderen, wist hij. Een dochter, nog een zoon, en een tweeling, van elke kunne één. Hij verwachtte niet dat kinderen die in zo'n bevoorrechte positie waren opgegroeid als zij, zich al te veel zouden bemoeien met het reilen en zeilen van de fokkerij. Naar verwachting zouden ze hem dus niet voor de voeten lopen.

Toen stoof er lachend een jonge vrouw naar binnen.

Er sprong iets op in zijn maag en in zijn borst. Eén ogenblik had hij voor niets of niemand anders oog dan voor de jonge vrouw. Ze was tenger gebouwd en had levendige gelaats-trekken. Zelfs van een afstand kon hij zien dat haar ogen zo blauw waren als de meren van zijn vaderland. Haar haren, die in weelderige golven over haar blote schouders vielen, leken

wel vlammen, een vurig rood dat eruitzag alsof het te heet was om aan te raken.

Zijn hart sloeg over, en leek vervolgens domweg stil te blijven staan.

Ze had een dunne zwierige jurk aan in een tint blauw die enige malen lichter was dan die van haar ogen, en aan haar oren fonkelden edelstenen, waarschijnlijk diamanten.

Nog nooit van zijn leven had hij iets gezien wat zo mooi en zo volmaakt was – en zo onbereikbaar.

Omdat zijn keel plotseling kurkdroog was, pakte hij zijn bierglas om een slok te nemen, en tot zijn afschuw merkte hij dat zijn hand trilde.

Ze is niet voor jou, Donnelly, zei hij streng tegen zichzelf. Zelfs niet om van te dromen. Zij moest de oudste dochter van de heer des huizes zijn. En de prinses van het huisgezin.

Terwijl hij dat nog zat te denken, kwam er een gebronsde man naar haar toe die gekleed was in een pak van volmaakte snit. De manier waarop ze haar hand naar hem uitstak, was precies koel en ontoeschietelijk genoeg om Brian spottend te doen grijnzen, wat veel aangener was dan met open mond naar haar staren.

Inderdaad, ze was van koninklijken bloede, en dat wist ze maar al te goed.

Vervolgens kwamen er nog twee jonge mensen binnen. Dat moest de tweeling zijn, dacht Brian, Sarah en Patrick. Het was een leuk stel, beiden lang en slank, met bruinrode haren. Het meisje, Sarah – Brian wist dat ze net achttien was geworden – was lachend en heftig gesticulerend iets aan het vertellen.

Het hele gezin draaide zich naar haar toe, zodoende doeltreffend – misschien wel opzettelijk – de man buitensluitend

die eer was komen bewijzen aan de prinses. De man liet zich echter niet uit het veld slaan en legde een hand op haar schouder. Ze keek vragend om, glimlachte minzaam en knikte.

Op weg om haar bevelen uit te voeren, dacht Brian toen de man zich losmaakte uit het gezelschap en naar de bar liep. Een vrouw als zij was er natuurlijk aan gewend een man naar believen af te schudden of te verwelkomen, en hem zo dankbaar te maken als een hond voor het meest terloopse aaitje over zijn kop.

Omdat die gevolgtrekking hem weer in evenwicht bracht, nam hij nog een slokje van zijn bier, waarna hij zijn glas neerzette. Hij kon zich net zo goed nu als later bij de voorname en illustere Grants vervoegen.

‘Toen gaf ze hem met haar wandelstok een mep in zijn knieholten,’ vertelde Sarah. ‘En hij viel languit in de verbena.’

‘Als ze mijn grootmoeder was,’ zei Patrick, ‘zou ik naar Australië emigreren.’

‘Doorgaans verdient Will Cunningham niet beter dan een klap,’ merkte Adelia Grant op. ‘Zelf ben ik ook meer dan eens in de verleiding geweest hem een mep te verkopen.’ Toen keek ze om, en haar sprankelende ogen ontmoetten die van Brian. ‘Brian! Je hebt het dus gehaald!’

Tot Brians verbazing stak ze haar beide handen uit, pakte die van hem beet, en trok hem de familiekring in. ‘Blijkbaar. Het is me een genoegen u weer te zien, Mrs. Grant.’

‘Ik hoop dat je een aangename reis hebt gehad.’

‘Rustig, wat ik eigenlijk niet zo erg vond.’ Omdat hij niet zo bedreven was in een gesprek over koetjes en kalfjes, wendde hij zich met een knikje tot Travis. ‘Goedenavond, Mr. Grant.’

‘Hallo, Brian. Ik had al gehoopt dat je er vanavond bij zou zijn. Brendon heb je al ontmoet.’

‘Ja. Heb je nog gewed op die hengst waar ik het over had?’

‘Met een neusje. En omdat hij vijf tegen een genoteerd stond, heb je op zijn minst een drankje van me te goed. Wat kan ik voor je halen?’

‘Een biertje graag.’

‘Uit welk deel van Ierland kom je?’ vroeg Sarah, die net zulke ogen had als haar moeder: warm groen van kleur en nieuwsgierig.

‘Uit Kerry. Jij bent Sarah, nietwaar?’

‘Dat klopt,’ zei ze met een stralende lach. ‘Dit is mijn broer Patrick, en dat is mijn zus Keeley. Brady is al naar de universiteit, dus vanavond zijn we met eentje minder.’

‘Aangenaam kennis te maken, Patrick.’ Opzettelijk zijn hoofd nijgend, zodat het bijna leek alsof hij een buiging maakte, wendde hij zich vervolgens tot Keeley. ‘Goedenavond, Miss Grant.’

Net zo welbewust trok ze haar wenkbrauwen op. ‘Goedenavond, Mr. Donnelly. O, dank je, Chad.’ Ze pakte het glas champagne aan en raakte vluchtig de arm aan van de man die het haar had gebracht. ‘Mag ik jullie even aan elkaar voorstellen? Chad Stuart, Brian Donnelly, uit Kerry. Dat ligt in Ierland,’ voegde ze er ironisch aan toe.

‘O. Bent u familie van Mrs. Grant?’

‘Zo gelukkig mag ik me helaas niet prijzen. Her en der in ons land wonen nog een paar mensen die geen familie van elkaar zijn.’

Patrick proestte het uit, wat hem op een waarschuwend blik van zijn moeder kwam te staan. ‘Zoals gewoonlijk staan we iedereen weer in de weg,’ zei hij om het goed te maken. ‘Laten we de meute naar onze tafel loodsen. Ik hoop dat je bij ons komt zitten, Brian.’

‘Wil je dansen, Keeley?’ vroeg Chad, die zich bezitterig naast haar had opgesteld.

‘Graag,’ zei ze afwezig, waarna ze zich in beweging zette. ‘Straks.’

Toen ze naar de tafel liepen die voor hen gereserveerd was, legde Brian een hand onder Keeleys elleboog. ‘Kijk uit waar u loopt,’ zei hij zacht. ‘Anders struikelt u nog over de brokstukken van het hart dat u zojuist hebt gebroken.’

Nadat ze hem van top tot teen had opgenomen, zei ze koel: ‘Ik ben erg vast ter been.’ Daarna zorgde ze ervoor een plaatsje tussen haar twee broers in te bemachtigen.

Nu hij haar parfum had geroken – subtiele seks, met een laagje klasse – zorgde hij ervoor dat hij recht tegenover haar kwam te zitten. Nadat hij naar haar had gelachen, richtte hij zijn aandacht op Sarah, die al druk over paarden aan het praten was.

Zijn gezicht stond haar niet aan, dacht Keeley terwijl ze van haar champagne nipte. Hij had van alles net een beetje te veel. Zijn ogen waren groen, maar feller groen dan die van haar moeder, en er lag een scherpe blik in. Waarschijnlijk gebruikte hij die om een tegenstander mee in stukken te snijden. Iets waar hij vermoedelijk nog plezier aan beleefde ook. Zijn haar was bruin – geen gedekte tint maar met goudkleurige strepen erdoor – en het was te lang, zodat het in golven over zijn kraag en om zijn hoekige gezicht hing. In zijn kin had hij een charmant kuiltje en hij had een goed gevormde mond, die een beetje te sensueel was naar haar smaak. Ze bedacht dat hij de lichaamsbouw had van een cowboy: langbenig en slank, en veel te primitief voor zijn nette pak met stropdas.

De manier waarop hij naar haar keek, beviel haar trouwens ook niet. Zelfs wanneer hij níét naar haar keek, had ze het gevoel dat hij dat wél deed. En alsof hij haar gedachten had gelezen, gleden zijn ogen weer naar haar. Zijn glimlach was traag, onmiskenbaar onbeschaamd, en maakte dat ze haar tanden wilde ontbloten en grommen.

In plaats van hem die voldoening te geven, stond ze op, en liep ongehaast naar de damestoiletten.

Amper was ze de deur door of Sarah stoof achter haar aan naar binnen. ‘Jeetje, Keeley! Vind je hem niet adembenemend?’

‘Wie?’

‘Houd je nou maar niet van de domme, Keel.’ Met haar ogen rollend plofte Sarah neer op een van de gecapitonneerde krukjes voor de toilettafels, klaar voor een gezellig onderonsje met haar oudere zus. ‘Brian natuurlijk. Hij is zo vreselijk sexy. Heb je zijn ogen gezien? Verbazingwekkend. Om nog maar te zwijgen van zijn mond! Je zou er zo aan willen likken. Bovendien heeft hij een geweldig achterwerk. Dat weet ik, want ik ben met opzet achter hem gaan lopen om het goed te kunnen bekijken.’

Lachend ging Keeley naast haar zus zitten. ‘Ten eerste ben je veel te voorspelbaar. Ten tweede zou papa, als hij je op die manier hoorde praten, de man op het eerste het beste vliegtuig terug naar Ierland zetten. En ten derde is zijn achterwerk, noch iets anders aan hem, me bijzonder opgevallen.’

‘Leugenaar.’ Sarah leunde met een elleboog op de kaptafel toen haar zus een lippenstift uit haar tasje haalde. ‘Ik zag dat je hem onderwierp aan de Keeley Grant-inspectie.’

Geamuseerd gaf Keeley de lippenstift aan haar zus. ‘Laten we het er dan op houden dat wat ik zag me niet zo beviel. Het

ruige type dat prat gaat op zijn ruigheid, maakt geen indruk op me.’

‘Op mij wel. Als ik volgende week niet naar de universiteit ging, zou ik –’

‘Maar je gaat wél,’ viel Keeley haar in de rede, met een weemoedige klank in haar stem vanwege de naderende scheiding. ‘Bovendien is hij veel te oud voor je.’

‘Flirten kan geen kwaad.’

‘En daar ben jij een kei in.’

‘Alleen om jouw ijsprinsessengedrag te compenseren. “O, hallo, Chad”,’ zei ze geaffecteerd, met een afwezige blik in haar ogen gracieus een hand optillend.

‘Waardigheid is geen zonde,’ zei Keeley streng, hoewel ze met moeite haar lachen inhield. ‘Een beetje meer waardigheid zou jou ook niet misstaan.’

‘Jij hebt genoeg voor ons beiden,’ zei Sarah overeind komend. ‘En nu ga ik kijken of ik dat Ierse stuk de dansvloer op kan lokken. Ik wed dat hij geweldig kan dansen.’

‘Vast wel,’ mompelde Keeley toen haar zus naar buiten liep. Niet dat zij zich daarvoor interesseerde. Natuurlijk niet.

Op het moment was ze trouwens helemaal niet in mannen geïnteresseerd. Ze had het druk genoeg met haar werk, de fokkerij en haar familie. Die combinatie maakte haar gelukkig. Uitgaan was gezellig, dacht ze. Een etentje met een interessante metgezel was leuk. Af en toe een afspraakje voor een bezoek aan de schouwburg of een feest was prima.

Voor iets wat dieper ging, had ze echter totaal geen belangstelling. Daar had ze het eenvoudig te druk voor. Als ze daardoor overkwam als een ijsprinses, dan was dat maar zo. Over mannen zwijmelen liet ze met alle plezier aan Sarah over.

Mocht hun vader Donnelly echter in dienst nemen, dan zou ze hem en haar naïeve zus de komende week goed in de gaten houden, besloot ze terwijl ze opstond.

Ze was nauwelijks twee stappen van de damestoiletten verwijderd of Chad verscheen weer aan haar zijde om te vragen of ze wilde dansen. Met Sarahs grapje over de ijsprinses nog in gedachten liet ze zich met een oogverblindende glimlach in zijn armen trekken.

Brian vond het allesbehalve onprettig om met Sarah te dansen. Welke man zou er per slot van rekening niet van genieten een paar minuten een leuk jong meisje in zijn armen te houden en te luisteren naar haar enthousiaste gepraat over van alles en nog wat?

Hij vond haar een lieve meid, verbazingwekkend onbedorven, en vriendelijk als een puppy. En ze maakte van haar hart beslist geen moordkuil. Na tien minuten wist hij al dat ze van plan was paardengeneeskunde te gaan studeren, van Ierse muziek hield, haar arm had gebroken toen ze op haar achtste uit een boom was gevallen, en dat ze een onverbetelijke en charmante flirt was.

Verder was het een puur genoegen om met Adelia Grant te dansen, zijn eigen land in haar stem te horen en te voelen dat hij welkom was.

Natuurlijk had hij de verhalen gehoord over de reden voor haar vertrek naar Amerika, en Royal Meadows, waar ze was gaan wonen bij haar oom Padrick Cunnane, die toentertijd als trainer voor Travis Grant werkte. Er werd verteld dat ze door Travis in dienst was genomen als stalknecht en trainershulpje, omdat ze net zo goed met paarden overweg kon als haar oom.

Toen hij de kleine elegante vrouw over de dansvloer leidde,

deed hij die verhalen echter af als sprookjes. Hij kon zich niet voorstellen dat ze ooit een stal zou uitmesten, net zomin als hij zich kon voorstellen dat haar mooie dochters dat deden.

Het feestje was bij nader inzien minder erg dan hij had verwacht, moest hij bekennen. De hapjes mochten er ook wèzen, al was een lekker broodje rundvlees beter geschikt om de honger te stillen. Er was echter meer dan genoeg te eten, ook al moest je er flink in prikken voor je iets herkenbaars tegenkwam.

Hoewel de avond dus niet zo'n beproeving was als hij had gevreesd, was hij blij toen Travis voorstelde een luchtje te gaan scheppen.

'U hebt een leuk gezin, Mr. Grant.'

'Inderdaad. Vooral ook een luidruchtig gezin. Ik hoop dat je niet helemaal doof bent geworden van Sarahs geklets.'

Brian grinnikte, maar antwoordde omzichtig: 'Ze is een charmant meisje – en ambitieus. Veeartsenijkunde is een zware studie, vooral wanneer je je wilt specialiseren in paarden.'

'Ze heeft nooit iets anders gewild. Natuurlijk zijn alle gebruikelijke beroepen de revue gepasseerd,' vertelde Travis terwijl ze over een breed wit natuurstenen pad wandelden. 'Balletdanseres, astronaut, rockster. Maar eigenlijk heeft ze altijd veearts willen worden. Ik zal haar, en Patrick, missen wanneer ze volgende week vertrekken naar de universiteit. Ik neem aan dat jouw familie jou ook zal missen als je besluit in Amerika te blijven.'

'Ik ben nooit zo honkvast geweest, dus ze zijn eraan gewend dat ik er bijna nooit ben. Het zal geen probleem voor ze zijn als ik me in Amerika vestig.'

'Mijn vrouw mist Ierland,' zei Travis zacht. 'Een gedeelte

van haar is nog steeds daar, hoe diep ze hier ook wortel heeft geschoten. Dat begrijp ik en kan ik billijken. Maar...' Zwijgend nam hij in het licht dat vanuit de zaal naar buiten kwam Brians gezicht even op. 'Wanneer ik een trainer in dienst neem, verwacht ik dat diens hoofd en hart op Royal Meadows zijn.'

'Dat spreekt vanzelf, Mr. Grant.'

'Je hebt nogal wat rondgezworven, Brian,' zei Travis. 'Ik heb gehoord dat je na twee, hooguit drie jaar bij één werkgever altijd weer op zoek bent gegaan naar een andere baan.'

'Dat is waar,' gaf Brian zonder zijn ogen neer te slaan toe. 'U zou kunnen zeggen dat ik nooit de betrekking heb gevonden die me langer dan twee of drie jaar vast heeft kunnen houden. Maar zolang ik ben waar ik ben, krijgen de betreffende fokkerij en de paarden mijn volle aandacht en loyaliteit.'

'Dat heeft men me ook verteld. Ik stel hoge eisen aan mijn trainers. Sinds Paddy Cunnane met pensioen is gegaan, is niemand erin geslaagd tot mijn tevredenheid te functioneren. Paddy heeft me geadviseerd jou in overweging te nemen.'

'Ik voel me gevlaid.'

'Daar heb je alle reden toe.' Tot zijn genoegen zag Travis niets anders dan vage belangstelling in Brians ogen. Hij had waardering voor een man die zijn gedachten voor zich kon houden. 'Ik zou graag willen dat je naar de fokkerij komt zodra je geacclimatiseerd bent.'

'Ik ben al genoeg geacclimatiseerd. Als u het goed vindt, ga ik meteen aan de slag.'

'Ik vind het best.'

'Mooi. Dan kom ik morgen langs voor de ochtendtraining om te kijken hoe het er bij u aan toe gaat, Mr. Grant. Nadat ik heb gezien wat u in huis hebt, en u hebt gehoord wat ik van

plan ben ermee te doen, beslissen we of dat voor ons beiden acceptabel is. Komt dat u uit?’

Verwaande vlerk, dacht Travis, maar hij glimlachte niet. Ook hij wist zijn gedachten voor zich te houden. ‘Dat komt me uitstekend uit. Laten we naar binnen gaan, dan trakteer ik je op een biertje.’

‘Dank u, maar ik ga liever terug naar mijn hotel. Morgen is het vroeg dag.’

‘Tot morgen dan.’ Travis stak een hand uit en schudde die van Brian. ‘Ik verheug me erop.’

‘Ik ook.’

Toen Travis naar binnen was gegaan, haalde Brian een dun sigaartje uit zijn zak en stak het aan. Nadat hij een trekje had genomen, blies hij peinzend de rook uit.

Paddy Cunnane had hem dus aanbevolen? Dat idee maakte hem zowel nerveus als blij. Hoewel hij tegen Travis had gezegd dat hij zich geveleid voelde, was hij in werkelijkheid verbijsterd. In de wereld van de paardenrennen werd er met ontzag en bewondering over die man gesproken. Hij trainde kampioenen zoals andere mensen ontbeten: met de regelmaat van een klok.

In de loop der jaren had hij de man een paar keer gezien, en hij had één keer met hem gepraat. Maar ook al mankeerde er niets aan Brians zelfvertrouwen, hij had niet verwacht dat Paddy Cunnane hem had opgemerkt.

Travis Grant zocht dus iemand om in Paddy’s voetsporen te treden? Dat was iets wat Brian Donnelly kon noch wilde. Hij zou echter zijn eigen spoor maken en ervoor zorgen dat iedereen daar tevreden mee was. De volgende ochtend zou uitsluitel geven.